

Downloaded via the EU tax law app / web

Začasna izdaja

SODBA SODIŠČA (deseti senat)

z dne 23. januarja 2019(*)

„Predhodno odločanje – Prosto gibanje delavcev – Enako obravnavanje – Dohodnina – Prispevki za socialno varnost – Delavec, ki je v koledarskem letu zapustil državo članico zaposlitve – Uporaba pravila pro rata temporis za znižanje odmere prispevkov“

V zadevi C-272/17,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Hoge Raad der Nederlanden (vrhovno sodišče Nizozemske) z odločbo z dne 12. maja 2017, ki je prispela na Sodišče 18. maja 2017, v postopku

K. M. Zyla

proti

Staatssecretaris van Financiën,

SODIŠČE (deseti senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik Sodišča v funkciji predsednika desetega senata, F. Biltgen in E. Levits (poročevalci), sodnika,

generalni pravobranilec: M. Campos Sánchez-Bordona,

sodna tajnica: C. Strömholm, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 30. maja 2018,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za K. M. Zyla S. C. W. Douma, profesor,
- za nizozemsko vlado M. L. Noort in M. K. Bulterman, agentki,
- za Evropsko komisijo M. van Beek in M. Kellerbauer, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 11. julija 2018

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 45 PDEU.

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med K. M. Zyla in Staatssecretaris van Financiën (državni sekretar za finance, Nizozemska) glede določitve zneska znižanja *pro rata temporis* odmere za prispevke za socialno varnost, za plačilo katerih je zavezana.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Člen 3(1) Uredbe (ES) št. 883/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o koordinaciji sistemov socialne varnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 5, str. 72) določa:

„Ta uredba se uporablja za vso zakonodajo v zvezi z naslednjimi področji socialne varnosti:

- (a) dajatve za bolezen;
- (b) dajatve za materinstvo in enakovredne dajatve za očetovstvo;
- (c) dajatve za invalidnost;
- (d) dajatve za starost;

[...]

4 Člen 4 te uredbe določa:

„Če v tej uredbi ni določeno drugače, imajo osebe, za katere se uporablja ta uredba, enake pravice in obveznosti po zakonodaji vsake države članice, kot državljani te države članice.“

5 Člen 5(a) navedene uredbe določa:

„Če v tej uredbi ni določeno drugače in glede na posebne predpisane izvedbene določbe velja naslednje:

- (a) kadar ima po zakonodaji pristojne države članice prejemanje dajatev iz socialne varnosti in drugih dohodkov določene pravne ukinke, se ustrezne določbe te zakonodaje uporabljajo tudi za prejemanje enakovrednih dajatev, pridobljenih po zakonodaji druge države članice, ali za dohodek, pridobljen v drugi državi članici.“

6 Naslov II Uredbe št. 883/2004, „Določitev zakonodaje, ki se uporablja“, vsebuje člen 11 te uredbe, ki določa:

„1. Za osebe, za katere se uporablja ta uredba, velja zakonodaja ene same države članice. Ta zakonodaja se določi v skladu s tem naslovom.

[...]

3. V skladu s členi 12 do 16 velja:

- (a) za osebo, ki opravlja dejavnost zaposlene ali samozaposlene osebe v državi članici, zakonodaja te države članice;

[...]

(e) za vsako drugo osebo, za katero se pododstavki (a) do (d) ne uporabljajo, zakonodaja države članice stalnega prebivališča [...].“

Nizozemsko pravo

7 V skladu s členom 8.1 Wet op de inkomstenbelasting 2001 (zakon iz leta 2001 o dohodnini) davčna uprava dohodnino in prispevke za socialno zavarovanje pobira na podlagi odmere, ki je s tem členom opredeljena kot kombinirana. Skupni znesek „kombinirane odmere“, ki ga oseba dolguje, se izračuna tako, da se znesek davka od dohodkov iz dela in drugih virov, kot so bivališče in varčevanje, prišteje znesku prispevkov za socialno zavarovanje. Navedeni člen določa, da je stopnja „kombinirane odmere“ tista, ki izhaja iz vsote davčne stopnje za prvi del in veljavnih prispevnih stopenj. Ta zakon prav tako določa, da je znesek te „kombinirane odmere“ mogoče znižati, pri čemer se „znižanje kombinirane odmere“ v smislu tega člena razume kot skupni znesek znižanja odmere, ki se nanaša na dohodnino, in znižanja odmere, ki se nanaša na prispevke za socialno varnost.

8 V skladu s členom 8.10 zakona iz leta 2001 o dohodnini se „splošno znižanje odmere“ uporablja za vse davčne zavezance. To je za leto 2013 znašalo 2001 EUR.

9 Prispevki za socialno varnost so urejeni z Algemene Ouderdomswet (splošni zakon o starostnem zavarovanju), Algemene Nabestaandenwet (splošni zakon o zavarovanju preživelih vzdrževanih družinskih članov) in Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (splošni zakon o zavarovanju za posebne zdravstvene stroške). Zavarovanci na podlagi teh treh sistemov zavarovanja so rezidenti Nizozemske in nerezidenti, ki so zavezani k plačilu dohodnine iz zaposlitve v tej državi članici.

10 Člen 9 Wet financiering sociale verzekeringen (zakon o financiranju socialne varnosti, v nadaljevanju: WFSV) določa:

„Prispevki za socialno varnost, ki jih je treba plačati, so prispevki za socialno varnost, zmanjšani za znižanje odmere, ki se nanaša na prispevke za socialno varnost in ki se uporabi za osebo, ki je zavezana k plačilu prispevkov.“

11 Člen 12(1), od (a) do (c), WFSV določa pravila za „splošno znižanje“ odmere, ki se nanaša na prispevke za socialno varnost. V odstavku 3 tega člena je določeno, da je do tega znižanja upravičen vsakdo, ki je plačeval prispevke v celotnem koledarskem letu.

12 Člen 2.6a Regeling Wet financiering sociale verzekeringen (uredba o izvajanju zakona o financiranju socialne varnosti, v nadaljevanju: izvedbena uredba) določa:

„Pri osebah, ki so iz drugih razlogov, kot je smrt, le v delu koledarskega leta zavezane za plačilo prispevkov, se znižanje odmere iz člena 12(1)(a), (b) in (c) WFSV zmanjša *pro rata temporis*, sorazmerno z obdobjem zavezanosti za plačilo prispevkov v koledarskem letu.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

13 K. M. Zyla, poljska državljanica, je bila na Nizozemskem zaposlena od 1. januarja do 21. junija 2013 in je bila v tem obdobju vključena v nizozemski splošni sistem socialne varnosti ter je bila zavezana za plačilo s tem povezanih prispevkov za socialno zavarovanje. K. M. Zyla se je nato preselila na Poljsko, kjer ima prebivališče, in v letu 2013 ni opravljala nobenega dela za plačilo.

14 Za delo, ki ga je opravila v letu 2013 na Nizozemskem, je K. M. Zyla prejela dohodek v višini

9401 EUR. Na ta dohodek ji je bil iz naslova obdavčitve plaže pri viru odtegnjen znesek v višini 1399 EUR. Zadevna oseba je bila prav tako zavezana k plačilu zneska v višini 2928 EUR iz naslova prispevkov za socialno varnost. Pri končni odločbi o odmeri davka za to leto je bilo K. M. Zyla na podlagi nacionalnega prava kot rezidentki Nizozemske odobreno splošno znižanje davka, ki se je nanašalo tako na znesek dohodnine kot na znesek prispevkov za socialno varnost. Tako sta bila od dohodnine in dolgovanih prispevkov za socialno varnost odbita znesek v višini 1254 EUR iz naslova splošnega znižanja in znesek v višini 840 EUR iz naslova znižanja za zaposlene osebe. Predložitveno sodišče pojasnjuje, da je davčna uprava, ker zadevna oseba od 22. junija 2013 ni bila več zavezana za plačilo prispevkov za socialno varnost, v skladu s členom 2.6a izvedbene uredbe znižala del splošnega znižanja odmere, ki se nanaša na te prispevke, in sicer sorazmerno glede na obdobje v letu 2013, v katerem je bila K. M. Zyla zavezana k plačevanju prispevkov.

15 Tožba, ki jo je K. M. Zyla vložila pri rechtbank Zeeland-West-Brabant (sodišče prve stopnje za Zelandijo in zahodni Brabant, Nizozemska) zoper to odločbo o odmeri davka, v kateri trdi, da člen 2.6a izvedbene uredbe povzroča različno obravnavanje rezidentov in nerezidentov, kar pomeni oviro za prosto gibanje delavcev, zagotovljeno s členom 45 PDEU, je bila zavrnjena, zato je zoper to sodbo vložila pritožbo pri Gerechtshof 's-Hertogenbosch (pritožbeno sodišče v 's-Hertogenboschu, Nizozemska). Pritožbeno sodišče je pritožbene razloge tožeče stranke iz postopka v glavni stvari prav tako zavrnilo, ker glede na to, da je bila ta na Nizozemskem v smislu člena 45 PDEU zaposlena le določeno obdobje, ni mogla zahtevati celotnega zneska dela splošnega znižanja odmere, ki se nanaša na prispevke za socialno varnost. Pritožbeno sodišče poudarja tudi, da nacionalna zakonodaja, ki določa to omejitev zneska splošnega znižanja odmere, ne vzpostavlja nikakršnega različnega obravnavanja, saj je znesek odobrenih znižanj odvisen od vključenosti v nacionalni sistem socialne varnosti in dolžine obdobja plačevanja prispevkov.

16 Hoge Raad der Nederlanden (vrhovno sodišče Nizozemske), pri katerem je zadevna stranka vložila kasacijsko pritožbo, se sprašuje o skladnosti delnega znižanja odmere, ki je bilo odobreno K. M. Zyla, glede na pravo Unije in zlasti sodno prakso Sodišča.

17 Predložitveno sodišče meni, da bi bilo treba člen 45 PDEU razlagati tako, da ne nasprotuje uporabi znižanja odmere, ki se nanaša na prispevke za socialno zavarovanje, sorazmerno s trajanjem vključenosti davčnega zavezanca v sistem socialne varnosti, vendar se kljub temu sprašuje, ali ne bi moral imeti delavec, ki je vse svoje letne prihodke prejel v državi članici, v kateri ne prebiva ali ne prebiva več, pravico do celotnega dela znižanja odmere, ki se nanaša na prispevke za socialno varnost, čeprav ta delavec ni bil vključen v sistem socialne varnosti te države članice v celotnem letu.

18 V teh okoliščinah je Hoge Raad der Nederlanden (vrhovno sodišče Nizozemske) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člen 45 PDEU razlagati tako, da nasprotuje predpisom države članice, v skladu s katerimi ima delavec, ki je na podlagi Uredbe [(EGS) št. 1408/71 z dne 14. junija 1971 o uporabi sistemov socialne varnosti za zaposlene osebe, samozaposlene osebe in njihove družinske članice, ki se gibljejo v Skupnosti, v različici, ki je bila spremenjena in posodobljena z Uredbo Sveta (ES) št. 118/97 z dne 2. decembra 1996 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 1, str. 35)], ali Uredbe št. 883/2004 zgolj del koledarskega leta vključen v sistem socialne varnosti v tej državi članici, ob odmeri prispevkov za ta zavarovanja pravico zgolj do dela splošnega davčnega znižanja, ki se nanaša na prispevke, ki je sorazmeren z obdobjem vključenosti v sistem socialne varnosti, če v preostalem delu koledarskega leta v tej državi članici ni vključen v sistem socialne varnosti in v tem času prebiva v drugi državi članici ter je prejel (skoraj) ves letni dohodek v prvi

državi ?lanici?“

Vprašanje za predhodno odlo?anje

19 Predložitveno sodiš?e s svojim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba ?len 45 PDEU razlagati tako, da nasprotuje ureditvi države ?lanice, ki za dolo?itev zneska prispevkov za socialno varnost, ki jih mora pla?ati delavec, dolo?a, da je znižanje odmere, ki se nanaša na te prispevke in do katerega je delavec upravi?en za eno koledarsko leto, sorazmerno z obdobjem, v katerem je ta delavec vklju?en v sistem socialne varnosti navedene države ?lanice, s ?imer je iz letnega znižanja izklju?en del tega znižanja, ki je sorazmeren obdobju, v katerem delavec ni bil vklju?en v ta sistem in je prebival v drugi državi ?lanici, ne da bi tam opravljal poklicno dejavnost.

20 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da državljan Evropske unije – ne glede na kraj stalnega prebivališ?a in državljanstvo – ki je izkoristil pravico do prostega gibanja delavcev in ki je opravljal poklicno dejavnost v drugi državi ?lanici kot tisti, iz katere izvira, spada na podro?je uporabe ?lena 45 PDEU (sodba z dne 7. marca 2018, DW, C?651/16, EU:C:2018:162, to?ka 18 in navedena sodna praksa).

21 Iz tega sledi, da položaj K. M. Zyla, poljske državljanke, ki se je preselila na Nizozemsko, da bi tam od 1. januarja do 21. junija 2013 opravljala delo kot zaposlena oseba, spada na podro?je uporabe ?lena 45 PDEU.

22 Iz ustaljene sodne prakse Sodiš?a prav tako izhaja, da je namen vseh dolo?b Pogodbe DEU o prostem gibanju oseb ta, da se državljanom Unije olajša opravljanje razli?nih poklicnih dejavnosti na ozemlju Unije, in da te dolo?be nasprotujejo ukrepom, ki bi lahko postavili v slabši položaj tiste državljanke, ki želijo opravljati gospodarsko dejavnost na ozemlju druge države ?lanice (sodba z dne 7. marca 2018, DW, C?651/16, EU:C:2018:162, to?ka 21 in navedena sodna praksa).

23 Tako dolo?be, ki državljanu države ?lanice onemogo?ajo, da bi zapustil mati?no državo zaradi izvrševanja pravice do prostega gibanja, ali ga od tega odvra?ajo, pomenijo oviro za to svoboš?ino, ?eprav veljajo ne glede na državljanstvo zadevnega delavca (sodbi z dne 16. februarja 2006, Rockler, C?137/04, EU:C:2006:106, to?ka 18, in z dne 16. februarja 2006, Öberg, C?185/04, EU:C:2006:107, to?ka 15 in navedena sodna praksa).

24 V zvezi s tem je treba opozoriti, kot je to storila nizozemska vlada v pisnih stališ?ih, da na?elo enakega obravnavanja, zapisano v ?lenu 45 PDEU, ne prepoveduje le o?itne diskriminacije na podlagi državljanstva, ampak tudi vse prikrite oblike diskriminacije, ki z uporabo drugih meril razlikovanja dejansko povzro?ijo enak rezultat. Dolo?bo nacionalnega prava je treba, ?e ni objektivno upravi?ena in sorazmerna z zastavljenim ciljem in ?eprav se uporablja brez razlikovanja glede na narodnost, šteti za posredno diskriminatorno, ?e lahko že sama po sebi bolj prizadene delavce migrante kot doma?e delavce in ?e so posledično lahko delavci migranti še posebej oškodovani (sodba z dne 5. decembra 2013, Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken, C?514/12, EU:C:2013:799, to?ki 25 in 26).

25 V obravnavanem primeru ?len 2.6a izvedbene uredbe enako vpliva na vse osebe, ki v delu koledarskega leta niso bile zavezane za pla?ilo prispevkov za socialno varnost, brez razlikovanja glede na njihovo državljanstvo. Kot je generalni pravobranilec ugotovil v to?ki 47 sklepnih predlogov, navedena dolo?ba torej ne vzpostavlja nobene neposredne diskriminacije na podlagi državljanstva.

26 Vendar za to, da bi bilo mogo?e ukrep opredeliti kot posredno diskriminatoren, ni nujno, da je njegova posledica dajanje ugodnosti vsem lastnim državljanom ali postavljanje v slabši položaj

le državljanov drugih držav članic, ne pa tudi lastnih državljanov (glej v tem smislu sodbo z dne 18. decembra 2014, Larcher, C-523/13, EU:C:2014:2458, točka 32 in navedena sodna praksa). Poleg tega iz sodne prakse, navedene v točkah 22 in 23 te sodbe, izhaja, da so tudi ovire za prosto gibanje delavcev, ki niso diskriminatorne, na celoma prepovedane s členom 45 PDEU.

27 V obravnavani zadevi je za ugotovitev, ali člen 2.6a navedene uredbe pomeni posredno diskriminatoren ukrep ali oviro za prosto gibanje delavcev, treba na prvem mestu ugotoviti davčno ali socialno naravo te določbe, saj se veljavna pravila prava Unije razlikujejo v enem in v drugem primeru.

28 V zvezi s tem je treba poudariti, kot je bilo ugotovljeno v točkah 7 in 14 te sodbe, da je znižanje odmere iz naslova prispevkov za socialno zavarovanje določeno v zakonodaji o odmeri dohodnine, ki hkrati zajema sistem pobiranja davka na dohodek fizičnih oseb, ki so zavezane za plačilo tega davka, in sistem pobiranja njihovih prispevkov za socialno zavarovanje.

29 Vendar čeprav so davki in prispevki za socialno varnost obdavčeni kombinirano, se davčni prihodki stekajo v splošni državni proračun, medtem ko se prihodki iz prispevkov za socialno varnost stekajo v blagajne posameznih sistemov socialnega zavarovanja, v okviru katerih so bili prispevki pobrani. Predložitveno sodišče pojasnjuje, da se v sistematiki znižanja odmere del tega znižanja, ki se nanaša na dohodnino, ločuje od dela znižanja, ki se nanaša na prispevke za socialno varnost. Dodaja, da v skladu s členom 12(1) WFSV obstaja pravica do dela znižanja odmere, ki se nanaša na te prispevke, zgolj če je zadevna oseba zavezana za plačilo teh prispevkov.

30 Iz tega izhaja, da se obravnavana ureditev iz spora o glavni stvari nanaša na odmere, ki so posebej in neposredno namenjene financiranju socialne varnosti. Med to ureditvijo in zakoni, ki urejajo področja socialne varnosti, naštetih v členu 3 Uredbe št. 883/2004, obstaja neposredna in dovolj upoštevna zveza, tako da ta ureditev spada na področje uporabe navedene uredbe (glej v tem smislu sodbo z dne 26. februarja 2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, točka 27 in navedena sodna praksa). Spor o glavni stvari se tako nanaša na morebitno omejitev prostega gibanja delavcev, ki je posledica ukrepa socialne narave, ki je sestavni del nacionalnega sistema socialne varnosti.

31 V teh okoliščinah se na čela, ki izhajajo iz sodne prakse, v kateri so obravnavani pogoji za zavezanost plačilu davka od plač in ki izhaja zlasti iz sodb z dne 14. februarja 1995, Schumacker (C-279/93, EU:C:1995:31), in z dne 16. oktobra 2008, Renneberg (C-527/06, EU:C:2008:566), na kateri se v svojih stališjih sklicuje K. M. Zyla, ne uporabljajo v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari.

32 Te presoje ne omajajo okoliščina, ki jo je poudarilo predložitveno sodišče, da mehanizem poravnave omogoča pripis dela znižanja prispevkov za socialno varnost v breme davkov na dohodek, tako da to breme zmanjša, kadar je znesek prispevkov za socialno varnost nižji od zneska znižanja, ki velja za navedene prispevke.

33 Sodišče je namreč že imelo priložnost ugotoviti, da so osebe, ki so vključene v nizozemski sistem socialne varnosti, le izjemoma upravičene do znižanja davka iz naslova socialnih zavarovanj, saj lahko zavarovana oseba zahteva tako znižanje davka samo v primeru, da znižanja prispevkov ne more poravnati z zapadlimi prispevki (glej v tem smislu sodbo z dne 8. septembra 2005, Blanckaert, C-512/03, EU:C:2005:516, točka 47). Iz tega sledi, da obstoj mehanizma poravnave, ki je opredeljen v točki 32 te sodbe, ne vpliva na naravo znižanja prispevkov za socialno varnost, določeno z nizozemskim pravom, ki je – kot je poudaril generalni pravobranilec v točki 56 sklepnih predlogov – posebej namenjeno olajšanju gospodarskega bremena, ki ga navedeni prispevki pomenijo za delavce.

34 Ob navedenem je iz ustaljene sodne prakse razvidno, da morajo države članice, čeprav na deloma obdržijo svojo pristojnost glede ureditve svojih sistemov socialne varnosti, kljub temu pri izvajanju te pristojnosti spoštovati pravo Unije in zlasti določbe Pogodbe DEU o prostem gibanju delavcev (glej zlasti sodbo z dne 13. julija 2016, Pöpperl, C-187/15, EU:C:2016:550, točka 22 in navedena sodna praksa).

35 Glede na to, da nacionalna določba iz postopka v glavni stvari spada v nizozemski sistem socialne varnosti, je treba na drugem mestu ugotoviti, ali kot taka pomeni posredno diskriminatoren ukrep ali oviro za prosto gibanje delavcev.

36 V zvezi s tem, kot je bilo navedeno v točki 30 te sodbe, spada položaj K. M. Zyla na področje uporabe pravil o koordinaciji na področju socialne varnosti, ki izhajajo iz Uredbe št. 883/2004.

37 Opozoriti je treba na to, da je bil za zagotovitev prostega gibanja delavcev v Uniji, tako da se predpiše načelo enakega obravnavanja teh delavcev z vidika različnih nacionalnih zakonodaj, z Uredbo št. 1408/71 in nato z Uredbo št. 883/2004 vzpostavljen sistem koordinacije, ki se nanaša predvsem na določitev zakonodaje ali zakonodaj, ki se uporabljajo za zaposlene osebe, ki v različnih okoliščinah uresničujejo svojo pravico do prostega gibanja (sodba z dne 26. februarja 2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, točka 34 in navedena sodna praksa).

38 Zaradi celovitosti tega sistema kolizijskih pravil je nacionalnim zakonodajalcem vseh držav članic odvzeta pristojnost, da po svoje določijo obseg in pogoje za uporabo svoje zakonodaje, kar zadeva osebe, za katere ta velja, in ozemlje, na katerem učinkujejo nacionalne določbe (sodba z dne 26. februarja 2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, točka 35 in navedena sodna praksa).

39 V sporu o glavni stvari je za K. M. Zyla v skladu s členom 11(1) in (3)(a) Uredbe št. 883/2004 v obdobju, ki ustreza opravljanju njene dejavnosti zaposlene osebe na Nizozemskem, veljala zakonodaja te države članice in je bila vključena v nizozemski sistem socialne varnosti. Zaradi te vključitve je bilo lahko K. M. Zyla za navedeno obdobje odobreno znižanje odmere, ki se nanaša na prispevke za socialno varnost. Vendar glede na to, da je K. M. Zyla po odhodu z Nizozemske in vrnitvi v svojo matično državo prenehala biti vključena v nizozemski sistem socialne varnosti in s tem biti zavezana za plačilo prispevkov, na podlagi člena 2.6a izvedbene uredbe ni bila upravičena do celotnega zneska znižanja odmere iz naslova prispevkov za socialno varnost.

40 Torej je ureditev iz postopka v glavni stvari povzročila različno obravnavanje med K. M. Zyla in osebo, ki je bila v nizozemski sistem socialne varnosti vključena celo leto 2013, le za drugo polovico tega leta. Taka oseba je bila namreč, čeprav enako kot K. M. Zyla v tej drugi polovici leta ni več prejela dohodkov, upravičena do celotnega znižanja prispevkov, ki se je primarno nanašalo na njene prispevke za socialno varnost in, podredno, na njene davke. To pomeni, da pri

enakem dohodku uporaba celotnega znižanja, ki se nanaša na prispevke za socialno varnost, za osebo, ki je v nizozemski sistem socialne varnosti vključena skozi vse leto, privede do manjšega socialnega oziroma davčnega bremena od tistega, ki ga ima oseba, ki v tem istem letu preneha biti vključena v navedeni sistem.

41 Vendar glede na pravilo ene socialne zakonodaje, zapisano v členu 11(1) Uredbe št. 883/2004, in tisto iz odstavka 3(e) navedenega člena, v skladu s katerim se za osebo, ki ne opravlja dejavnosti zaposlene ali samozaposlene osebe, uporablja le zakonodaja države članice stalnega prebivališča, oseba v položaju K. M. Zyla ne bi mogla več spadati v nizozemski sistem socialne varnosti, potem ko je prenehala svojo poklicno dejavnost v tej državi članici in tam prenehala prebivati.

42 Iz tega izhaja, da je treba, kot je pravilno poudaril generalni pravobranilec v točki 63 sklepnih predlogov, glede na naravo zadevne ureditve ugotoviti objektivno razliko med položajem osebe, ki – kot K. M. Zyla – v danem letu preneha biti vključena v nizozemski sistem socialne varnosti, in položajem delavca, ki v tem istem letu ostane vključen v ta sistem socialne varnosti.

43 Sodišče je poleg tega presodilo, da iz notranje logike nacionalnega sistema socialne varnosti izhaja, da se upravičenje do znižanj prispevkov pridrži samo za osebe, ki so te prispevke dolžne plačevati, to je za osebe, ki so zavarovane po tem sistemu (sodba z dne 8. septembra 2005, Blanckaert, C-512/03, EU:C:2005:516, točka 49).

44 Poleg tega, kot je bilo opozorjeno v točki 22 te sodbe, je namen vseh določb Pogodbe o prostem gibanju oseb državljanom Unije olajšati opravljanje poklicnih dejavnosti vseh vrst na ozemlju Unije in te določbe nasprotujejo ukrepom, ki bi lahko te državljane postavili v slabši položaj, kadar bi želeli opravljati gospodarsko dejavnost na ozemlju države članice, ki ni njihova matična država članica. V takih okoliščinah imajo državljani držav članic neposredno na podlagi Pogodbe DEU zlasti pravico, da zapustijo matično državo članico in gredo na ozemlje druge države članice ter na njem prebivajo, da bi opravljali gospodarsko dejavnost (sodba z dne 18. julija 2017, Erzberger, C-566/15, EU:C:2017:562, točka 33 in navedena sodna praksa).

45 Vendar primarno pravo Unije delavcu ne more zagotoviti, da bo premestitev v državo članico, ki ni njegova matična država članica, nevtralna z vidika socialne varnosti, in takšna premestitev je ob upoštevanju razlik med sistemi in zakonodajami držav članic lahko za zadevno osebo, odvisno od primera, z vidika socialne varnosti bolj ali manj ugodna (sodba z dne 18. julija 2017, Erzberger, C-566/15, EU:C:2017:562, točka 34 in navedena sodna praksa). Pravo Unije namreč zagotavlja le, da za delavce, ki opravljajo dejavnost na ozemlju države članice, ki ni njihova matična država članica, veljajo enaki pogoji kot za delavce te druge države.

46 Glede na zgoraj navedeno člena 2.6a izvedbene uredbe ni mogoče obravnavati ne kot posredno diskriminatorno določbo ne kot oviro za prosto gibanje delavcev, ki sta s členom 45 PDEU prepovedani.

47 Nazadnje, v nasprotju s trditvami Evropske komisije te presoje ni mogoče izpodbiti s sodbo z dne 26. januarja 1999, Terhoeve (C-18/95, EU:C:1999:22), ali s sodbo z dne 8. maja 1990, Biehl (C-175/88, EU:C:1990:186).

48 Prva od teh sodb se je namreč nanašala na breme prispevkov za socialno zavarovanje, ki jih je dolžan plačati delavec, ki je bil iz matične države članice zgolj napoten na delo in ki je na podlagi pravil o koordinaciji iz Uredbe št. 1408/71 skozi vse obravnavano obdobje ostal vključen v sistem socialne varnosti navedene države članice kljub napotitvi v drugo državo članico. Tak položaj se bistveno razlikuje od tistega, v katerem – kot v obravnavani zadevi – delavec preneha biti vključen v sistem socialne varnosti države članice, potem ko je v njej prenehal opravljati

poklicno dejavnost in je prebivališče prenesel v drugo državo članico.

49 Glede druge sodbe zadošča ugotoviti, da se različno obravnavanje, ki se je obravnavalo v navedeni sodbi, v nasprotju s tem, ki se obravnava v tej zadevi, ni nanašalo na nacionalni sistem socialne varnosti in torej ni spadalo v sistem usklajevanja predpisov na področju socialne zakonodaje, določene z Uredbo št. 1408/71, ki jo je pozneje nadomestila Uredba št. 883/2004.

50 V teh okoliščinah je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 45 PDEU razlagati tako, da ne nasprotuje ureditvi države članice, ki za določitev zneska prispevkov za socialno varnost, ki jih mora plačati delavec, določa, da je znižanje odmere, ki se nanaša na te prispevke in do katerega je delavec upravičen za eno koledarsko leto, sorazmerno z obdobjem, v katerem je ta delavec vključen v sistem socialne varnosti navedene države članice, pri čemer je iz letnega znižanja izključen del tega znižanja, ki je sorazmeren obdobju, v katerem delavec ni bil vključen v ta sistem in je prebival v drugi državi članici, ne da bi tam opravljal poklicno dejavnost.

Stroški

51 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloži o stroških. Stroški za predložitev stališča Sodišča, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (deseti senat) razsodilo:

Člen 45 PDEU je treba razlagati tako, da ne nasprotuje ureditvi države članice, ki za določitev zneska prispevkov za socialno varnost, ki jih mora plačati delavec, določa, da je znižanje odmere, ki se nanaša na te prispevke in do katerega je delavec upravičen za eno koledarsko leto, sorazmerno z obdobjem, v katerem je ta delavec vključen v sistem socialne varnosti navedene države članice, pri čemer je iz letnega znižanja izključen del tega znižanja, ki je sorazmeren obdobju, v katerem delavec ni bil vključen v ta sistem in je prebival v drugi državi članici, ne da bi tam opravljal poklicno dejavnost.

Podpisi

* Jezik postopka: nizozemščina.